

[K. Axel Nielsen.]

stitsministers lovforslag, skal de to lovforslag, vi behandler i dag, forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov og forslag til lov om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme, sætte os i stand til at ratificere en konvention, denne gang en europæisk konvention om straffedømmes internationale retsvirkninger.

Med vedtagelsen af det sidstnævnte lovforslag gør man automatisk konventionens bestemmelser til lov her i landet fra den 1. januar 1971, idet lovforslaget ganske henholder sig til konventionens tekst. Den normale fremgangsmåde er jo, at man omskriver en konvention til en dansk lov, men der anføres i bemærkningerne til lovforslaget gode grunde til den her anvendte fremgangsmåde.

Med gennemførelsen af denne konvention bliver det muligt at fuldbyrde en straffedom, afsagt i ét land, i et andet land. Det land, hvor dommen er afsagt, domslandet, kan anmode et andet land, oftest den domfældtes hjemland, om at overtage fuldbyrdelsen. Domslandet har ret, men ikke pligt til at fremsætte en sådan anmodning; medens hjemlandet i princippet er forpligtet til at overtage straffuldbyrdelsen.

Efter moderne kriminalpolitiske synspunkter, der i stigende grad lægger vægt på behandling og resocialisering af lovovertrædere, er det klart, at straffens formål vanskeligt lader sig realisere, hvis den domfældte på grund af ukendskab til sproget, manglende personlige kontakter eller kulturel fremmedartethed må føle sig isoleret. Udlevering til afsoning i hjemlandet, hvor domfældte efter udstået straf normalt må prøve at finde sin plads i samfundet, vil ikke alene være det mest hensigtsmæssige, men også det mest humane. At det er synspunkter som disse, der har inspireret til udarbejdelse af konventionen, fremgår af dennes indledning, hvortil jeg tillader mig at henvise.

De nordiske lande imellem har der siden 1963 eksisteret regler om fuldbyrdelse i ét land af straffedomme afsagt i et andet nordisk land. Mens den nordiske ordning går ud på, at det ene nordiske land umiddelbart anerkender en dom, afsagt i et andet nordisk land, således at det land, hvor straffen fuldbyrdes, blot omsætter den idømte

straf efter vedtagne normer, så bygger konventionen på det princip, at sanktionsfastsættelsen skal ske af hjemlandets domstole, der dog som hovedregel skal godkende bevisbedømmelsen i den udenlandske dom.

Jeg skal ikke her ved første behandling komme ind på de mange interessante enkeltheder i lovforslaget og konventionen. Det bør dog noteres, at loven vil give justitsministeren mulighed for at træffe aftaler med andre stater, der har tiltrådt konventionen, om, at denne skal kunne anvendes på domsafgørelser truffet før konventionen, uanset at denne efter sit indhold kun gælder for afgørelser truffet efter, at konventionen er trådt i kraft. Jeg er sikker på, at der er mange, der ønsker justitsministeren held til at få gennemført en aftale, der skaber mulighed for, at enkelte personer, der i udlandet har fået straffe, der efter en dansk vurdering er meget strenge, føres hjem til ny strafudmåling og eventuel afsoning.

Det er også værd at notere, at konventionens bestemmelser kan vedtages for Danmark og lande, der, som f. eks. Spanien, ikke har mulighed for at tiltræde konventionen, fordi dette land ikke er medlem af Europarådet og formentlig heller ikke kan blive det foreløbig. Ministeren oplyser endda i sin fremsættelsestale, at der allerede på embedsmandsplan er opnået enighed om et udkast til en dansk-spansk aftale, der i det væsentlige er i overensstemmelse med konventionen. Det tror jeg også der er mange der vil hilse med glæde.

Det andet forslag, der går ud på en ændring af borgerlig straffelov, er også knyttet til konventionen, nemlig dennes afsnit III om europæiske straffedømmes retskraft. Konventionen adskiller sig ikke meget fra gældende dansk ret. Ved konventionen sker der dog en bemærkelsesværdig ændring, som vist lettest illustreres ved et eksempel. Hvis f. eks. en dansker bliver dømt i Tyskland for en lovovertrædelse begået i Frankrig, vil vi herefter være nødt til at affinde os, når straffen i Tyskland er afsonet. Efter gældende ret vil vi kunne rejse ny sag i Danmark.

Mit parti kan godkende begge forslag og vil gerne medvirke til deres gennemførelse. Vi synes dog, det er hensigtsmæssigt, at forslagene kommer i et udvalg.